

«ԳԱԼՈՑ Է ՆՈՎԻՆ ՄԱՐՄՆՈՎՆ»

Քսան դարեր շարունակ՝ հաւատացեալ Քրիստոնեաներ աղօթած են եւ խնդրած՝ «Եկեցէ Արքայութիւն քոյ» որ համաշխարհային հաւատացեալներու կարգախօսն ու մարտակոչը դարձած է: Ընդհանրապէս «կարգախօս» կամ «մարտակոչ» գինեալ եւ վայրագ գօրաշարժի եւ պատերազմի պատրաստութիւն կը նշանակէ:

Սակայն՝ 20րդ դարու համաշխարհային ֆաղափականութեան մէջ յայտնուեցան ու տեսնուեցան անգէն կարգախօսութիւններ եւ մարտակոչներ: Հնդկաստանի միլիոնաւոր թշուառներու մէջ յայտնուեցաւ Մահաթմա Կանտին: Միացեալ Նահանգներու սեւամորթներուն մէջ հանդէս եկաւ Մարթէն Լուտէր Քինկ, որոնք փորձարկել ջանացին Լեւ թոյսթոյի վերատեսութեան ենթարկած, «անգէն եւ անձնագոհ» կարգախօսն ու մարտակոչը:

Ի՞նչ կը նշանակէ «Նովին մարմնով» գալը:

Ընդհանրապէս ընկերա-ֆաղափական վարչակարգերը բռնի յեղաշրջող յեղափոխականներ, որոնք կը պատկանին աշխատաւորական եւ կեղեքուած դասակարգին, երբ ձեռք առնեն իրենց երկրին կառավարելու դրութիւնը, անսպասելիօրէն կը մոռնան իրենց համեստութիւնը, ժողովրդային դասակարգին պատկանիլը եւ իրենց ֆաշած անիրաւութիւնները, ու կը դառնան անգթութեան եւ վրէժխնդրութեան մարմնացումը:

Երբ ուսումնասիրենք Ֆրանսական եւ Համայնավար Յեղափոխութիւնները, հոն կը տեսնենք անիրաւուած եւ բանտարկուած հասարակ մտաւորականներու բազմութիւն մը որ ներկայացած էր որպէս ժողովուրդին կարեկից, արդարամիտ

եւ մարդասէր: Մարդկային ընկերութիւնը բարոյեցու, պաշտպանելու եւ խնամելու ոգին ցոյց տուող յեղափոխականներ երբ գրաւեցին պետական գահը, մոռցան խիղճ, կարեկցութիւն եւ տարրական մարդկայնութիւն:

Ֆրանսական Յեղափոխութեան՝ Մարաթ եւ Ճորճ Տանթոն, անգթօրէն գլխատեցին հազարաւորներ: Անխղճօրէն կոտորեցին եւ այրեցին հարիւրաւոր գիւղեր եւ աւաններ իրենց ամբողջ բնակիչներովը: Որովհետեւ անոնք մերժած էին յեղափոխական վարչաձեւի ամբողջատիրական դրութիւնը:

Համայնավար Յեղափոխութեան ազատագրական կարգախօսը դեռ չլրացած, սուտի եւ կեղծիքի կերտիչ՝ Սաթլին եւ իր վոհմակը սովամահ ըրին Ուրբանիոյ տասը միլիոն բնակիչները, առաւել տասը միլիոն մտաւորականներ եւ ազատատենչ հայրենասէրներ, որոնք ամբողջութեամբ Սիպերիոյ տանջարանները եւ դանդաղօրէն անյայտացան:

Համեստ կարծուած բազմաթիւ ողորմելիներ, պատերազմի շրջանին երբ հարստացան, մոռցան իրենց համեստ սակայն առաքինի ընկերներն ու բարեկամները եւ դարձան ցուցամոլ եւ անկարեկից հանդէպ կարօտեալներուն: Իրենք զիրենք նկատեցին «Բլաս» բարձրաստիճան:

Սոյն հայեացքով երբ կարդանք, Յիսուսի ակնարկուած «նովին Մարմնով» բառերը, յայնժամ բացայայտօրէն կը հասկնանք թէ Յիսուս Քրիստոս՝ տիեզերքի Տէրն ըլլալով որպէս փառապանծ Իշխան, նաեւ է մարմնաւոր: Այլ խօսքով, Ան չէ ուրացած իր նախորդ Մարդեղութեան մարդկային սերունդը: Յիսուս իտէալական Յեղափոխականն է, ոչ թէ զէնքի, բռնութեան եւ ուրիշներու

վրայ ապօրէնօրէն ճնշող մը, այլ՝ սիրելով այս երկրայինները եւ մարմնաւորներ, ինչպէս կը կարդանք Յովհաննու Առաքեալին սրբազան Աւետարանին 17րդ Գլխուն ճորդ համարին մէջ, ուր Յիսուս կ'ըսէ.

«Քու անունդ յայտնի ըրի այն մարդոց գործոնք աշխարհէ ինծի տուիր. բուկդ էին, ու ինծի տուիր գանձոնք եւ բու խօսքդ պահեցին»:

Յաղթական եւ անպարտելի մեր Տէրը չորանար այս աշխարհի մարմնաւոր եւ մեղաքաթախ մարդկութիւնը՝ Ի՛ր բարեկամները: Յիսուս Իր «աննուազ մարդկութեամբ եւ անթերի աստուածութեամբ» պիտի վերադառնայ այս երկրագունդի վրայ «նովին Մարմնով», որովհետեւ երբ եկաւ առաջին անգամ յայտնելու Հօր Աստուծոյ սէրը համայն մարդկութեան, չէր եկած որպէս հրեղէն հրեշտակ, այլ «Ստեղծիչը ստեղծուածին մէջ մարմնացաւ», «Բանն Աստուծոյ»ն ոչ թէ մարմին առաւ, այլ՝ «մարմին եղեւ»... Յովհ. Ա. 14: Մեր պանծալի Փրկիչը ոչ թէ մեզ՝ մարդկայիններս չ'ուրանար, այլ մեզ եղբայրներ ալ կը կոչէ, (Եբր. Բ. 11-12), «Ահա թէ ինչու, ան ամօթ չի համարեր եղբայրներ կոչել զանոնք եւ ըսել. Քու անունդ պիտի յայտնեմ իմ եղբայրներուն»:

Հաւատացեալներ՝ ունայն տեղ չեն ցնծերգեր «գալոց է Նովին Մարմնով» երկու հազար տարիներ: Որպէս ուխտաւոր եւ նուիրեալ հաւատացեալներ՝ մենք պիտի սպասենք եւ յուսանք որովհետեւ Ան խոստացաւ, «Երբամ ու ձեզի համար ալ տեղ պատրաստեմ, դարձեալ կու գամ բովս կ'առնեմ ձեզ»:

«Դարձեալ կու գամ»ը՝ Յիսուսի պատուոյ խօսքն է: Վաթսուն կամ ութսուն տարիները, մարդ-արարածին համար երկար ժամանակաշրջան մը կրնայ թուիլ, ինչպէս թիթեռնիկի մը համար որուն

կեանքի երկարութիւնը երկու օր է, երկու օրը՝ յաւիտեականութիւն կը սեպուի: Նոյնպէս երկու հազար տարին մարդոց համար երկար կրնայ սեպուիլ, սակայն յաւերժին մէջ գործող Աստուծոյ համար, միայն ընդէմ կը համարուի: «Գալոց» բառը հայերէն լեզուի մէջ խոր իմաստ կը պարունակէ:

«Գալ» եւ «զգալ» բառերը խնամիական սերտ յարաբերութիւններ ունին: Այս մասին Հր. Անտոնեան կը գրէ «Զգալ» կազմուած է «զ» նախդիրով՝ գալ բայից, հմմտ. գալ ի միտս, ի խելս, ի գիտութիւն եւն ոնեքը, յատկապէս՝ անձին զգալ: Զգալ=աշխ. ինքզինքին գալ, խելքի գալ: Զգալ բային հին կատարեալն էր զեկի որից կազմուած են՝ զեկուցանել «լուր տալ, իմացնել, պատմել»:

Հաւատացեալներ սպասած են ու պիտի սպասեն որքան հարկ ըլլայ, որովհետեւ Անոր Գալուստը ոչ միայն կ'սպասենք, այլ նաեւ կ'զգանք: Հոգեկան ներթափանցումի եւ ներհայեցողութեան վիճակ մը կայ որ դժուար է բացատրել փաստարկութեամբ: Իմանալի է միայն հոգեկան եւ աննիւթական վեհ, եթերային փորձառութեամբ: Որովհետեւ կան իրողութիւններ որոնք աւելի խորապէս կարելի է երեւակայել, քան բացատրել, եւ այդ զգացումները աւելի գոյ են որպէս ճշմարտութիւններ քան թէ կրնանք երեւակայել զանոնք: Հետազօտող գիտնական Տր. Քիւրիները յամառօրէն եւ յարատեւօրէն հետապնդեցին իրենց նախազգացումները, գտնելու համար ցարդ անձանօթ տարրը: Թէեւ կարգ մը գիտնականներու համար երեւակայական ու ցնորածին հետազօտութիւն կը նկատուէր անոնց աշխատանքը, սակայն անոնք ի վերջոյ իրականացուցին իրենց զգացածն ու հաւատացածը:

Վարդան Մամիկոնեան եւ Հայ

հաւատացեալները, թէեւ կոռւեցան անհաւասար ուժերու դէմ, որ դիւանագիտականօրէն կրնայ սխալ սեպուիլ, սակայն անոնք արդարացուցին իրենց արարքն ու պայքարը: Իրենք մեռան, սակայն չկորան: Իրենք պարտուեցան, սակայն չկորսնցուցին իրենց հաւատքը, այլ առաւել ըլլալով կարողացան փոխանցել իրենց աննահանջ եւ անպարտելի հաւատքը հետագայ դարերու նակատագրին: Անոնց աներեր հաւատով՝ Արարատեան Արմէնները շարունակեցին պահել Հայ Յեղը հաւատացեալ եւ զարդարել Հայաստանը իր եկեղեցիներով եւ դպրեւանքներով:

Յիսուս Քրիստոսի վերադարձը՝ Անոր «Գալոցն» է: «Նովին մարմնով»ը ուշացած կրնայ ըլլալ: Սակայն ուշացած է անոնց համար, որոնց ժամանակը Արեւադարձային դրութեամբ կը գործէ: Հաւատացեալին ժամանակը հաւատով

եւ Աստուծոյ խօսքին վստահելով կը գործէ: Արարիչ Աստուծոյ հայեացքով մէկ օրը նման է հազար տարիի եւ հազար տարին մէկ րոպէի: Հաւատացեալ Հայ նախնիները աներկիւղ եւ անվարան հաւատացին երկնառաք դեսպաններուն աւետիսին որ մարտահրաւերի մը չափ ուժ ունեցաւ Առաքեալներու կեանքին մէջ: Առաքեալները իմացան իրեշտակներուն ըսածները:

Ո՛վ Գալիլեացիներ, ինչո՞ւ կեցած դէպի երկինք կը նայիք. այս Յիսուսը, որ ձեր մէջէն երկինք համբարձաւ, պիտի գայ նոյն ձեռով, ինչպէս որ տեսաք անոր երկինք երթալը»...Առաք. Ա. 11:

Ես կը միանամ այն անհամար Հայ ցեղակից հաւատացեալներու, եւ կը ձայնակցիմ անոնց ցնծերգին, քաջալերելու համար տկարահաւատներն ու նորահաւատները, քացագանջելով աշխարհի:

«Գալոց է Ան նովին Մարմնով»:

ԱԼՊԷՌ ՆՈՐԱՏՈՒՆԿԵԱՆ

ՇՆՈՐՀԱՒՈՐԱՆՔ

Պատրիարք Սրբազան Հայրը Նոր Տարուան եւ Սուրբ Ծննդեան տօներուն առիթով, բարեմաղթութեանց եւ շնորհաւորանքի գիրեր եւ հեռագրեր յղեց Հոգեւոր եւ Կառավարական պետերուն, որոնց շնորհաւորագիրերը ընդունած է.-

- Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետ, Նորին Ս. Օծուրին Տ. Տ. Գարեգին Բ. Սրբազնագոյն Կաթողիկոսին:

- Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Վեհափառ Հայրապետ, Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. Արամ Ա. Կաթողիկոսին:

- Հոովմէական Կաթոլիկ եկեղեցւոյ Քահանայապետ՝ Նորին Սրբուրին Յովհաննէս Պօղոս Բ. Սրբազան Պապին:

- Թուրքիոյ Հայոց Ամեն. Տ. Մեսրոպ Պատրիարք Մութաֆեանին:

- Մոսկուայի եւ Ռուսիոյ Օրթոտոքս եկեղեցւոյ Ամեն. Տ. Տ. Ալէքսէյ Բ. Սրբազան Պատրիարքէն:

- Գալուստ Կիւլպէնկեան Հիմնարկութեան նախագահ Մեծայարգ Տիար Միխայէլ Եսայեանին:

- Թեմակալ Առաջնորդներուն, Պետական եւ Ազգային Հաստատութեանց ղեկավարներուն: